

**Pridiga pri maši ob 500-letnici posvetitve župnijske cerkve
svetega Urha v Leskovici,
18.6.2017**

Dragi gospod župnik,
Dragi verniki,

Gospod župnik, zahvaljujem se vam, da se pomislili na to, da povabite apostolskega nuncija, predstavnika papeža Frančiška v Sloveniji na praznovanje te pomembne obletnice skupaj z vami; obletnice 500-letnice posvetitve vaše lepe župnijske cerkve posvečene svetemu Urhu. Pred 500 leti je Kristus vstopil v to cerkev in jo preoblikoval v svoje prebivališče, v svojo hišo med tem prelepim hribovjem in med vašimi hišami. Božja hiša je postala center vasi, bolje rečeno, center desetih vasi. Vaši predniki so Jezusa z veseljem sprejeli in On, gospod nebes in zemlje, je med vami ostal zvest, četudi so medtem različni ljudje pozabili, da imajo tako pomembnega soseda in se s Kristusom ne želijo ponovno spoprijateljiti. Nekateri morda dvomijo, da je tu prisoten Bog. V prvem berilu ste slišali, da je tudi Salomon, ki je zgradil čudoviti tempelj v Jeruzalemu, šel moliti in dejal: *»Gospod Izraelov Bog!... Toda, ali resnici prebiva Bog na zemlji? Glej, nebo in nebes nebesa te ne morejo obseči, koliko manj ta hiša, ki sem jo sezidal!«* (1Kr 8, 23). Bog je za nas storil toliko čudovitih stvari; ustvaril nas je, ko smo grešili je poslal svojega Sina, da bi nas rešil, zahvaljujoč se žrtvovanju njegovega Sina, nas je ponovno napravil za svoje otroke, da bi nam dajal moč na poti proti nebu, se nam je podaril kot hrana pod podobama kruha in vina. Največji znak njegove ljubezni pa je ta, da vsak dan in noč v vseh koticah sveta, Kristus ostaja živ med nami v evharistiji. Pretekli četrtek ste se Jezusu navzočemu v presvetem Zakramentu zagotovo zahvalili s procesijo, s čaščenjem. S tem, da ste presveti Zakrament nesli iz cerkve, ste pričevali svojo vero v njegovo resnično prisotnost tu na zemlji. Vem, da se je več prebivalcev teh desetih vasi oddaljilo od župnijske skupnosti. Komunizem, materializem sta ljudi oddaljila od resnice o Bogu in o človekovi usodi. Zato nas sveti Peter v drugem berilu kliče: *»Pridite h Kristusu, živemu kamnu, ki so ljudje zavrgli, pri Bogu pa je izbran in dragocen.«* (1 Pt 2, 4).

Ko so vaši predniki posvetili to cerkev, so jo poškopili z blagoslovljeno vodo, oltar so mazili z blagoslovljenim oljem, stavbo so pokadili s kadilom. Ta stavba je tako postala drugačna od vaših hiš, čeprav je zgrajena iz podobnih materialov. Današnja liturgija pa nas uči, da kamni in dekoracija cerkve niso najbolj pomembne stvari. Pravi kamni te cerkve ste vi, vi ste božji tempelj, Bog želi prebivati v vas. Na to nas opominja sveti Peter v berilu: *»Dajte se tudi sami vzdati kot živi kamni za duhovno hišo, za sveto duhovstvo, da boste darovali duhovne daritve, Bogu prijetne po*

Jezusu Kristusu... in nadaljuje... Vi pa ste izvoljeni rod, kraljevo duhovništvo, svet narod, pridobljeno ljudstvo, da bi oznanjali slavna dela tistega, ki vas je poklical iz teme v svojo čudovito luč.« (1 Pt 2 9).

Prav v tem sekulariziranem svetu morate vi verniki laiki postati vsakodnevni duhovniki, misijonarji na vašem delovnem mestu, v šoli in predvsem v vaših družinah. Mama mora biti tista, ki otroka uči moliti, spoznavati Jezusa kot prijatelja. Oče je tisti, ki bo moral svojega otroka naučiti, da je Bog mogočen, pa tudi usmiljen in ko otrok želi postati dober športnik, ko želi biti močnejši od svojih kolegov, se mora spomniti, da je najpomembnejša moč moč uma, srca in ne mišic. Družina ni za manj poimenovana domača cerkev. Koliko ljudi je med komunizmom ohranilo vero zahvaljujoč dedkom in babicam, ki so doma molili, ki so na skrivaj učili božjih zapovedi, ki so ohranjali molitev pred in po jedi. Pravijo, da imamo danes v vsem svobodo in da vsakdo lahko veruje v tisto, v kar želi. V resnici pa se iz krščanske vere norčujejo, tiste, ki verujejo v Boga imenujejo za neumne in primitivne, v šolah ne sprejmejo tega, da bi poučevali verouk, v vojski, policiji, v bolnišnicah ne želijo imeti duhovnikov, čeprav to sporazum med Vatikanom in slovensko državo priporoča. Vi verniki ste torej duhovniki vesele novice (evangelija), ne bojte se imenovati kristjani.

Lahko bi se kdo vprašal, čemu torej služijo posvečeni in ne poročeni duhovniki. Drugi vatikanski koncil, ki je potekal pred petdesetimi leti, je zelo jasno pojasnil razliko med hierarhičnim zakramentalnim duhovništvom in skupnim duhovništvom. Drugi vatikanski koncil pravi: *»Duhovništvo duhovnikov je kljub predpostavljani zakramentov uvajanja (krst, sveto obhajilo, birma), podeljeno s strani tistega posebnega zakramenta, zaradi katerega so duhovniki zaradi maziljenja s Svetim Duhom zaznamovani s posebnim pečatom, ki jih naredi podobne Kristusu duhovniku, tako da lahko delujejo v njegovem imenu, v imenu voditelja Cerkve.*« (Presbyterorum Ordinis, drugi odstavek). Zato lahko le duhovniki posvečeni s strani škofa obhajajo sveto mašo, spovedujejo, odpuščajo grehe, upravljajo Božje usmiljenje.

Sveti papež Janez Pavel II., ki je dvakrat obiskal Slovenijo, je duhovništvo definiral kot *»dar in skrivnost*«. Gre za velik božji dar, zakaj nihče na zemlji ne bi mogel podariti takšne moči drugemu človeku. Kristus je apostolom pri zadnji večerji, po tem, ko je ustanovil evharistijo, dejal: *to delajte v moj spomin; po vstajenju je dejal: pojdite po vsem svetu, krščujte v mojem imenu in komur odpustite grehe mu bodo odpuščeni in komur grehov ne odpustite, mu ne bodo odpuščeni.* Hierarhično duhovništvo je torej velik dar in velika skrivnost. Pred petdesetimi leti, 19. marca 1967 sem imel privilegij prejeti duhovništvo po rokah nadškofa Karla Wojtyła, ki je kasneje postal papež, sedaj pa je sveti Janez Pavel II. Papež Frančišek, ki mi je poslal pismo z voščilom ob moji 50-letnici duhovništva, je podčrtal sledeče: *»Nedvomno si veliko prejel od našega odličnega prednika svetega*

Janeza Pavla II., ki te je kot krakovski nadškof metropolit tistega prazničnega dne leta 1967 posvetil v duhovnika v znameniti stolnici in ti zaupal prve službe«.

Praznujemo 500-letnico posvetitve vaše župnijske cerkve in medtem ko vas prosim za molitev ob mojem duhovniškem jubileju, vas opogumljam, da se Bogu zahvalite za njegovo prisotnost sredi med vami, da se mu zahvalite, ker vam vedno pošilja duhovnikov, ki zagotavljajo živo Kristusovo navzočnost zahvaljujoč obhajanju svetih maš, spovedi in podeljevanju drugih zakramentov. To je dobra priložnost, da prosimo Boga, naj pokliče nove mlade fante, ki bodo kot duhovniki ponudili svoje življenje.

Ko je bil papež Benedikt XVI. še kardinal, je v pridigi, ki jo je imel v Nemčiji v mestu Straubing med drugim dejal: »Brez povezave z Bogom smo kot sateliti, ki so izgubili svojo orbito in kot ponoreli strmoglavljajo v prazno, ki ne ogrožajo zgolj samih sebe, pač pa tudi druge. Nato je svetoval, da se zmoli molitev k Svetemu Duhu, ki pravi: **»Zakaj on je tisti, ki človeka zavezuje k Bogu... On nas vodi drug k drugemu, on je živa božja atmosfera, ki vodi k Bogu. Združi nas k sebi, dotakni se nas od znotraj, da bomo znova zaznali, da si. Podari nam rahločutnost in občutek za to, kar je dobro, za to, kar je resnično, zate, za živega Boga. Daj, da bomo v našem srcu okušali moč tvoje navzočnosti, daj, da bomo živeli veselje vere. Pokaži mi svojo pot, vodi me po pravi poti.«**

Na koncu prosimo še božjo Mati, ki je bila vedno poslušna Svetemu Duhu in je sprejemala vsako žrtev, da bi bila zvesta svojemu Sinu Jezusu. Tako bomo postali živi kamni te katoliške skupnosti in pravi apostoli sredi ateističnega in sekulariziranega sveta. Bog vas blagoslovi za nadaljnjih 500 let njegove navzočnosti med vami.